

ikke lykkedes at komme i front på vindmølleområdet, sådan som tilfældet har været. Det er en kendsgerning.

Peter Hansen-Nord (V):

For energipolitikere har de sidste par år været både spændende og skelsættende for den samlede danske energisektor. De folketingspolitikere, der beskæftiger sig med energipolitik, har haft rigeligt at se til. Energipolitik generelt har ellers hidtil ikke kunnet påkalde sig stor interesse eller bevågenhed fra hverken pressen eller vælgerne, selvfølgelig bortset fra de bilfri søndage i 1979-1980 og helt tilbage til den første energikrise i 1973.

Det har også betydet, at der ikke har været de stærke, indlysende ideologisk modstridende budskaber at kæmpe om – lige bortset fra miljødelen, som vi allerede har haft fat i – selv om vi i de sidste 2 år i dette forum har taget mange beslutninger i milliardklassen. Den danske energisektor har med andre ord været en vanskelig størrelse at operere med politisk; det har været svært at engagere vælgerne, og det har været svært at engagere journalister i denne ret komplekse energiverden.

Den tid er forbi, og det er ret nemt at forudse langt mere fokus på den danske energipolitik efter energireformen og den sidste opfølgning på energireformen fra den 3. marts og den 22. marts, henholdsvis i 1999 og i 2000.

Og når jeg tænker tilbage på efteråret 1998, hvor det hele startede for alvor, og tænker på de forventninger, som vi i Venstre havde til liberalisering af hele sektoren, og det samlede resultat, der ligger i dag, opnået i opposition, når alle følgelovene er på plads, ja, så bliver jeg nødt til, ligesom ministeren gjorde, at udtrykke min store tilfredshed med resultatet og forhandlingsforløbet. Jeg synes, der tegner sig et solidt fundament for alle de elementer, der ligger, både i energireformen og i den opfølgning, der er blevet forhandlet, og som nu forsigtigt skal træde ud i en ny, liberaliseret verden.

Min og Venstres overordnede strategi i 1998, da forhandlingerne startede, er blevet indfriet, og vi venter nu i spænding på at se aktørerne følge op og i et til tider barsk konkurrencemarked sikre os alle billig el, billig varme, billig gas, effektfulde besparelser, uanset hvor vi vender blikket hen.

Selv om vores overordnede strategi er blevet indfriet, har der selvfølgelig i hele forhandlingsforløbet været nogle emner, der naturligt

har tiltrukket sig særlig opmærksomhed, og hvor ideologiske politiske forskelle – ikke så meget i brugen af redskaber som i hastigheden, hvormed de skulle bruges – har givet store udfordringer til forhandlerne. Her tænker jeg ikke mindst på hele miljødiskussionen og CO₂-diskussionen.

En gang imellem har man lov til – hvis man tør – at filosofere lidt over grundlaget for drivhusgasreduktionsdiskussionen med opfølgende klimastrategier, oprindelig udsprunget af Gro Harlem Brundtland-rapporten om bæredygtig udvikling.

For 25.000 år siden og lige frem til for 10.000 år siden – ja, det er ikke længere siden – havde vi den sidste istid med ca. 3 km tyk is liggende her, hvor vi står i dag. Er der nogen, der kan fatte det? Hvis vi dengang havde indført bæredygtig udvikling, ja, så havde vi jo ikke været her i dag for at diskutere drivhuseffekt. Så der må jo have været gang i bålpladserne siden den sidste istid for at få smeltet den kegle.

Derfor er konklusionen vel, at klimaforandringer over tid er reglen og ikke undtagelsen, og jeg er fremdeles dybt imponeret over de medmennesker, der er fast overbeviste om, at vi flytter noget som helst ved at reducere den 3 pct.s menneskeskabte påvirkning med 5, 10, 20 eller 30 pct. eller med 0,15, 0,30, 0,60 eller 0,90 pct. – det er de korrekte tal. Vi forsinker måske processen nogle år – hvis det ikke pludselig viser sig, at hele problemstillingen er omvendt.

Så må man filosofere sig frem til en hypotese om, hvorfor denne her diskussion optager så mange mennesker, og min personlige hypotese går mere i retning af, at alle disse begreber, klimastrategierne og CO₂-reduktionen, er en politisk dialogshop mellem rige og fattige lande for at identificere fælles trusler og fælles problemstillinger.

Vi skal have noget fælles at tro på, da vi jo normalt ikke har samme religion. Nogle mener, at det her er den bedste måde at udligne rigdomme mellem i- og ulande på, andre igen mener, at det er den mest effektive måde at styre ulandenes udvikling på.

Hvis vi virkelig tog CO₂-reduktionsmål alvorligt ud over, som regeringen gør, at lægge røde skatter på el, varme, industri, trafik og landbrugsprodukter, jamen så forstår jeg ikke disse modstridende problemstillinger.

Punkt 1: Modstanden generelt mod a-kraft – det er tidligere nævnt – vi er et højt udviklet